

**Зі збірки
«ЗИМОВІ ДЕРЕВА»
(1970)**

* * *

Куріють вигаслі багаття,
собаки виють до зірок,
а в річці місяць, мов латаття,
доріс до повні і розмок.

І в ртутній спеці фіолету
він невимовно довго чез,
лишившись тільки для прикмети,
як цятка сяєва небес.

Самотність аркою провисла
над райські кущі в пригри снів.
Шукай по них щасливі числа,
так, як раніше ти умів:

той день, як від земної тверді
найперше сонце відійшло,
і той, що мітить знаком смерті
ще нерозгадане число.

А ти іще посередині,
ще посередині твоє.
Отож, радій вечірній днині,
допоки в ребра серце б'є.

ІХ.1967

* * *

О що то — єдність душ? О що то — щирість?
 Довіра? Приязнь? Що то є любов?
 То рівновага звички. Скам'яніле
 здивовання, подовжене в віки.

... і тільки те? а вглиблення чуття?
 а самороздаровування — замість
 самозбереження? а крик добра —
 ці щедрі іскри самопрозрівання?
 хіба ж це тільки пробліски німі
 духовностей, посивілих з печалі?
 аж ні? кажи — аж ні? кажи — занадто
 ми передовіряємо себе
 тому, чому наймення ще немає,
 але яке вже суть значить свою
 на помежів'ї шалу? але ж правда?

Подумалося — спокій задубів,
 замерз — і, як чавун, ані прогнеться,
 (твердиня віри, мовити б). А ми —
 кладем свої немудрі головоньки
 і тішимося. Неба доброта
 не поминає нас. Не поминає.
 А скажеш — син і вірю: син! А смерк —
 біля воріт, з-за рогу ледь прогляне —
 і голову до узголів'я гну,
 і гнусь душею, поглядом, губами
 туди, де, ніби глечик молока,

синок колишеться в своїй колисці,
 скидаючись вві сні...

Що од століть —

то пам'яті спрагнілий язичок:
 увічним піти. Щоб залишити
 себе для проб. Для ролі, за життя
 не виконаної. Задля бажань —
 ще не згармонійовані чуття
 помножити на завтра і позавтра,
 аби хай не собою, то нащадком
 експерименти вивершити літ
 (пізнання меж, які нас віддаляли
 од себе).

О наломи гіркоти,
 що трудять груди! Ти — недолюдина,
 хтось вигдав лиш час — задля покут,
 щоб скверну німоти зітерши з уст,
 лиш причаститися первоглагола,
 котрий не може вгамувати спраги
 поздовжньої, як прямовисний лет,
 котрий вже не жалить, а тільки вабить,
 а тільки врочить — втраченим початком,
 сподіваним кінцем.

Ти варіант.

Невчасний гість. З запізненням зустрів
 тебе твій вік. А ти прийшов зарання,

і, доростаючи, лиш серцем покривив.
І чим ти став? І чим ти можеш стати?

...хіба ти не один? не сам один?
не сам як перст? як вишне нарікання?
протистояння — завжди заважке.

В нім спарено зненависть і кохання.
О що то — єдність душ? Нестерпний простір,
заломлений, мов горло, у віки.
Але — ти не жахайся.
Спи спокійно.
Синок крізь сон скидається.
І спи спокійно.
Чистота твого чола
така потрібна в пів на третю ранку.

БЕЗСОННОЇ НОЧІ

Думи визбираю, мов зерня,
ніби стернями колоски.
Колять сльози. Колючі сльози.
Остюками — в очах.

Ніч протовпитья, як п'яниця,
по кімнаті, по стінах шастає.
І мовчить, і мовчить. Домовий
так ходив би. Мовчав би.

За вікном гуркотять літаки,
ніби відьми — на шабаш.
Понад дахами,
понад затихлими,
понад притахлим Києвом — гуркотять.

Емігрантом. Їй-богу. Ліжко.
І на ковдрі — од вікон — ґрати.
І подушка моя скуйовджена,
і скуйовджена голова.

Що ви ловите, телевізорні
Збожеволілі антени — погорільці?
Що ви ловите — запалим ротом —
комини почорнілі?